

Златко Енев

**Реквием
за
НИКОГО**

ЕКЕТАЗ

Златко Енев

**Реквием
за никого**

ЕКСТАЗ

Берлин, 2014

Тази електронна книга ви се предоставя при условията на лиценза „Криейтив Комънс — Признание — Некомерсиално — Без производни“ версия 2.5 (CC-BY-NC-ND version 2.5).

Half the time I just make it up and it still turns out to be true!
Toni Kushner, "Angels in America"

Nobody learns no nothing from no history.
Gogol Bordello, "Avenue B"

Too much love will kill you.
Every time.
Queen, "Too much love will kill you"

Съдържание

Кьопеник, Берлин, началото на новия век	6
Преспан, някъде в България, през 80-те	9
Деветдесетте години, различни места из Европа	161
Кьопеник, Берлин, началото на новия век	218

Миризмата ѝ – остра и възбуждаща, го подлудяваше не на шега, но той не ѝ се поддаваше, държеше юздите здраво, в очакване на момента, когато тя ще бъде готова. Не знаеше кога точно – беше наредил да я държат в отделно помещение, съвсем сама, до второ нареждане. Осем часа дотук, сама със себе си и надвисващата нощ. Сама, убийствено красива. Беше я наблюдавал вече няколко пъти през шпионката, скришом, наслаждавайки се на ерекцията, която всеки път го караше да намества панталона си отново, в малко по-удобна позиция. Никога не би допуснал, че е туркиня, ако не го знаеше предварително. Тя носеше външността си с небрежна грация, дори и тук. Изглеждаше като човек, който знае цената си, който е свикнал да я получава без особена подкана. Никакъв грим, само малко червило по устните, цялата в траур, разбира се, но блузата ѝ беше разкопчана точно толкова, колкото е необходимо, за да се знае кое какво е, а полата – нито къса, нито дълга, разкриваше от краката точно толкова, колкото човек да си представи останалото във всички подробности. Седеше, без да кръстосва крака, но и без да придърпва полата си, очите ѝ бяха зачервени, но не плачеше, не направи нито един опит да попита кога най-после ще я разпитат, ще я пуснат ли да си ходи, какво изобщо ще се случи. Просто седеше и чакаше. Изглеждаше корава на пръв поглед, но миризмата я издаваше. Ловджийският му нос отдавна я беше подушил, вярно и безотказно. Тя нямаше ни най-малък шанс, като животно за отстрел. Което, разбира се, не намаляваше удоволствието ни най-малко. Ловът си е лов дори и когато всичко е предварително решено. И плячката не става по-малко апетитна от това, че е напълно беззащитна. Дори напротив. Дори напротив.

– Бакалов, доведи задържаната – обади се той на младичкия лейтенант, когото след повишението беше получил като един вид личен адютант, специална награда за специални заслуги, – а след това, както обикновено. Никакви телефони, никакви безпокойства, никакви глупости. Ще работя цяла нощ, ясно ли е?

– Тъй вярно, другарю майор – отвърна она някак пресипнало. Даже по телефона се чуваше как се облизва. – Цяла нощ работа, разбрано.

– Добре, давай, давай. – Ангел тропна слушалката малко сърдито, хлапето май започва да си позволява повече от необходимото, ще трябва да го стегне тия дни.

Но онзи вече чукаше на вратата, ето, въвежда я, изглежда го очакващо, но без да се хили, поне толкова му стига умът.

– Свободен си – каза той и седна зад бюрото, намествайки в движение панталона си. – Гражданко, седнете.

Тя изгледа подозрително металния стол с олющена седалка от изкуствена кожа, покрита с тъмни петна, поопъна полата си, седна. Той запали цигара, посочи въпросително пакета.

– Благодаря, не пуша – отвърна тя сухо.

– Само тук или изобщо?

– Не пуша – повтори тя и стисна устни. Покрай устата и очите ѝ се появиха ситни бръчици. Недей така, жено, загрозява те.

– Както искаш – отговори той равнодушно. – Аз обаче ще пуша. Чака ни дълга нощ, много работа.

Тя не реагира, но миризмата се усили, само мъничко, но достатъчно. Ангел разтвори леко ноздри, пое я внимателно, наслади ѝ се, после стана и се приближи към туркинята. Заобиколи стола, застана зад нея и започна да я наблюдава от упор. Рядка плячка – красива, непокорна, упорита. Играта започваше да му доставя истинско удоволствие.

– Знаеш за какво си тук, нали? – подхвърли той по някое време.

– Да – отвърна тя.

Той се закашля, цигарата му загорча. Смачка я грубо в пепелника още недопушена, обърна се към туркинята, изгледа я продължително. Очите ѝ потрепваха леко, но лицето ѝ изглеждаше спокойно.

– Тогава ще се разберем лесно – подхвърли той небрежно. – Може и да те пусна без нищо.

– Не вярвам – отвърна тя равнодушно и той изведнъж почувства как панталонът му отеснява взривно, болезнено. Оголи зъби в хищна усмивка, посегна да я погали, но спря по средата, замисли се.

– Защо не ми вярваш?

Тя не отговори и след известно време той повтори въпроса си.

– Когато го донесоха къщи, по него здрава кост нямаше – каза тя по някое време. – Всичко му бяхте изпочупили, от краката до главата. Не можяхме даже да го измием като хората...

Той се намръщи и посегна да запали нова цигара, поколеба се, после побутна пакета с отвращение.

– Паднал по стъпалата, потрошил се – промърмори той някак против волята си. – Стават такива работи.

Тя мълчеше. Той разкопча още едно копче на ризата си, сне вратовръзката. Така както вървеше, тая май щеше да го накара да запретне и ръкави.

– Знаеш какво пишеше в смъртния акт, нали?

Тя продължи да мълчи. Той изведнъж кресна с всички сили:

– Да или не?

– Да – промълви тя тихо, някак примирено.

– Като знаеш, кажи го сега, високо и разбрано. Да не се напъвам да те слушам.

– Инфаркт – каза тя едва доловимо.

– Какво, какво? Нищо не разбрах.

– Инфаркт на миокарда. Инфаркт на миокарда.

– Не ми крещи сега, не съм глух. – Той придърпа още един стол и седна срещу нея така, че коленете им почти се докосваха. – Така е вече по-добре. Слушай сега, Ремзие...

Тя видимо потръпна. Той изчака малко и попита:

– Ремзие или Румяна, как предпочиташ?

Тя пак замълча, но вече си личеше, че в очите ѝ напират сълзи. Той я хвана за брадичката и внимателно повдигна лицето ѝ така, че очите им застанаха на една и съща височина.

– Ремзие или Румяна?

– Ремзие – прошепна тя.

– Тъй. Дай сега да изясним едно нещо от самото начало. Ще ме слушаш ли ти, или ще ме ядосваш?

Тя стисна устни. Ангел вдигна ръка, без да бърза, и я зашлеви, внимавайки да не я нарани с пръстена. Тя се присви и притихна, очевидно не ѝ беше за пръв път.

– Ще ме ядосваш ли, Ремзие?

Изчака малко, отново замахна, остави я да се присвие, в последния момент задържа ръка и я погали по бузата, леко, нежно. Отново хвана брадичката ѝ, прокара леко палец по устните ѝ. Те потръпваха, някак неволно. Ангел поотвори устата ѝ, внимателно пъкна палец навътре. Тя не го пое, но и не го отблъсна. Топло, топло.

– Така ми харесваш повече – прошепна той, хвана коленете ѝ и започна лекичко да ги разтваря. Тя се опита да се съпротивява, но той държеше

здрaво и след малко тя отстъпи. Полата ѝ се отдръпна нагоре, оголи бедрата, откри края на черни чорапи, поддържани от елегантни, скъпи жартieri. Дъхът на Ангел изведнъж започна да пресвирва. Той пъхна длан между бедрата ѝ, започна да се катери нагоре, бавно, бавно. Тя стисна крака и задържа ръката му. И двамата трепереха.

– Ако нашите разберат, ще ме заколят като яре – прошепна тя вече почти в ухото му.

– Никой няма да разбере, Ремзиe – каза той тихо, придръпвайки я към масивното бюро. – Никой нищо няма да разбере.